

ÎNCHEIERE

02 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul - Valeriu Doagă

Judecătorii - Iuliana Oprea, Sveatoslav Moldovan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul Agenției pentru Protecția Consumatorilor, Zaica Iurie,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată “Ecaterina SMN” împotriva Agenției pentru Protecția Consumatorilor cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 ianuarie 2016

c o n s t a t ă :

La 13 august 2014 SRL “Ecaterina SMN” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Agenției pentru Protecția Consumatorilor cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a menționat că, la data de 25 aprilie 2014 Agenția pentru Protecția Consumatorilor a emis decizia nr. DR00106 prin care a obligat SRL “Ecaterina SMN” să restituie consumatorului Vornic Eugenia contravaloarea produsului – mobilierul de bucătărie în sumă de 12750 de lei, invocând drept temei de restituire confecționarea necalitativă a produsului.

Menționează că, a luat cunoștință de decizia nominalizată din conținutul încheierii privind primirea spre executare a documentului executoriu emisă de executorul judecătoresc Burlac Oxana la data de 16.07.2014 și consideră că decizia emisă de pîrît este neîntemeiată pasibilă anulării.

Solicită repunerea în termen a acțiunii și anularea deciziei Agenției pentru Protecția Consumatorilor nr. DR 00106 din 25.04.2014.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 15 iunie 2015 s-a repus în termen cererea de chemare în judecată depusă de SRL “Ecaterina SMN”, s-a admis acțiunea, s-a anulat decizia Agenției pentru Protecția Consumatorilor nr. DR 00106 din 25.04.2014 privind remedierea gratuită, înlocuirea gratuită, restituirea contravalorii produsului, serviciului necorespunzător, de reducere a prețului acestuia adoptată în privința SRL “Ecaterina SMN”.

Prima instanță a reținut că, actul de control este fără dată, nu conține semnătura administratorului SRL “Ecaterina SMN”, de asemenea nu se conține semnătura nici în decizia contestată, a fost viciat dreptul la apărare a reclamantului precum și au fost încălcați termenii de adoptare a deciziei contestate. Instanța a conchis că, actul administrativ disputat în speță a fost emis cu încălcarea procedurii stabilite de Legea privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător nr. 131 din 08.06.2012.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 ianuarie 2016 s-a respins apelul declarat de Agenția pentru Protecția Consumatorilor și s-a menținut hotărîrea primei instanțe.

Instanța de apel a conchis că, pîrîta Agenția pentru Protecția Consumatorilor pe seama căreia este pusă sarcina probațiunii, nu a prezentat probe ce ar confirma temeiurile în baza cărora s-a decis de a obliga SRL “Ecaterina SMN” să restituie consumatorului Vornic Eugenia contravaloarea produsului or, potrivit actului de control seria AC nr. 06204 din 25.04.2014 s-a constatat că SRL “Ecaterina SMN” nu a soluționat petiția nr. 266 din 11.04.2014.

La data de 25 martie 2016 reprezentantul Agenției pentru Protecția Consumatorilor, Zaica Iurie a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 ianuarie 2016 solicitînd admiterea recursului, casarea hotărîrilor instanțelor de judecată cu pronunțarea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, este contradictorie concluzia instanței de apel precum că, actul administrativ a fost emis contrar legii, în lipsa încălcării comise de SRL “Ecaterina SMN” în raport cu consumatoarea Vornic Eugenia.

Afirmă că, instanța de apel a interpretat eronat art. 26 alin. (1) lit. a) și c) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10.02.2000 și nu a aplicat art. 130 alin. (4) și art. 241 alin. (5) din Codul de procedură civilă.

Susține că, concluziile instanței de apel sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind depus în termen în condițiile în care din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării recurentului a deciziei instanței de apel pentru a determina respectarea termenului legal de declarare a recursului.

Argumentele invocate în recurs precum că, concluzia instanței de apel este în contradicție cu circumstanțele pricinii, iar instanța de apel a interpretat eronat art. 26 alin. (1) lit. a) și c) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10.02.2000 și nu a aplicat art. 130 alin. (4) și art. 241 alin. (5) din Codul de procedură civilă nu pot fi reținute deoarece instanța de apel a stabilit fără echivoc faptul că actul administrativ contestat a fost emis cu încălcarea dispozițiilor legale ce reglementează procedura și competența emiterii, decizia instanței de apel fiind motivată coerent din perspectiva probelor anexate la materialele pricinii apreciate după intima convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că "... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes." (*cauza Rebaït și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*)

Colegiul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul Agenției pentru Protecția Consumatorilor, Zaica Iurie ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 432, art. 433, art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul Agenției pentru Protecția Consumatorilor, Zaica Iurie se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Sveatoslav Moldovan